

KALNIEČIAI

Laikraštį leidžia Kalnėnų pagrindinės mokyklos jaunieji literatai Nr. 1, 2015-12-20

NAUJIENOS

Gruodžio 22 dieną mokykloje - **kultūrinė pažintinė diena „Kūčių ir Kalėdų tradicijos bei papročiai“**. Mokiniai susipažins su Kūčių ir Kalėdų švenčių tautinėmis ir religinėmis ištakomis, tradiciniu tautos menu. Kartu su klasių auklėtojais dalyvaus įvairiose įdomiose veiklose.

INTERVIU

Lietuvos šaulių sąjunga – savanoriška, pilietinės savigynos visuomenės organizacija, stiprinanti valstybės gynybinę galią, ugdanti pilietiškumą ir tautinį sąmoningumą, plėtojanti valstybės gynybos švietėjišką veiklą. Mūsų mokykloje taip pat yra įsikūręs Jaunųjų šaulių būrys. 6a klasės mokinė Urtė Šereikaitė paprašė šaulių vadą Stasį Pauliuką papasakoti apie šaulių veiklą:

• **Kodėl organizacija pasivadino šauliais?**
Mes esame Lietuvos kariuomenės sudedamoji dalis ir atstovaujame Šaulių sąjungai. Šaulių sąjungai sukanka 95 metai, esame senųjų tradicijų pasekėjai.

• **Kas subūrė Jūsų organizaciją?**
Šaulių sąjunga Lietuvoje įkurta 1919 birželio 27 dieną. Kalnėnų pagrindinėje mokykloje Jaunųjų šaulių būrį organizavau 2013 metais rugsėjo 10 dieną, kai pradėjau dirbti mokytoju.

• **Ar visi norintys būti šauliais gali jais tapti?**

Šauliais gali būti tik gerai besimokantys, drausmingi ir labai mylintis savo tėvynę, pasiruošę ją ginti moksleiviai.

• **Kokios pagrindinės veiklos sritys?**
Pilietiškumo ugdymas, fizinis pasirėngimas, taktinės pratybos, partizanų kovos vietų lankymas, valstybinių švenčių minėjimas, žygiai, stovyklos, susitikimai ir t.t

• **Kodėl šaulių apranga panaši į kareivių? Ar apranga privaloma?**

Apranga nėra privaloma, tačiau įprareigoja elgtis atsakingai. Apranga kaip ir karių, nes esame karuominės padalinys.

• **Kiek mūsų mokyklos mokinių yra tapę šauliais?**

Mūsų mokykloje yra daugiau kaip 20 šaulių .

• **Ar Jūs turite taisykles, jeigu šaulys nusizengia, ar jam yra skiriama baudmė?**

Taip, turime taisykles, šaulys pasižada ir vykdo vado įsakymus ir jei neklauso, gauną įspėjimus ir nuobaudas.

• **Ko palinkėtumėte visiems mūsų mokyklos mokiniams?**

Būti savo Tėvynės patriotais, o reikalui esant, ją ginti. O jei norite sužinoti, kaip tai daryti, ateikite į jaunųjų šaulių būrelį.

Ačiū už pokalbį.

MŪSŲ KŪRYBA

Debesėlis ir aguona

Kartą gyveno Debesėlis. Jis buvo žydras, pūkuotas ir labai minkštas. Keliaudamas Debesėlis pamatė kažką raudoną su juodu taškiuku viduryje

Trupučių prisėlino jis prie raudono taškiuko ir klausia :

- Ei, taškeli , kas tu toks?

Bet niekas neatsake. Prisėlino dar arčiau ir vėl klausia :

- Ei, kas tu toks, raudonas taškeli?

- Aš esu Gražioji Aguona, o kas tu toks? – paklausė Aguona debesėlio.

O Debesėlis atskė

- Aš esu Debesėlis, pūkuotas, žydras ir labai minkštas. Aš labai mėgstu keliauti po pasaulį, o ką tu labiausiai mėgsti veikti?

- Aš... Aš nieko negaliu veikti, tiesiog žiūriu į gražiąją saulę, dangų ir daugiau nieko, - liūdnai pasakė Aguona.

Debesėlis ją labai užjautė ir pasiūlė :

- Tai draugaukime, bus ir tau, ir man linksmiau. Aš galėsiu tau pasakoti apie savo keliones ir nuotykius. Ar sutinki ?

- Žinoma, ilgai laukiau šios laimingos dienos, - atsakė Aguona .

Jie abu gerai sutarė, labai ilgai išdykavo, kol reikėjo išsiskirti. Debesėliui reikėjo grįžti į debesų rūmus, o Aguonai suglausti gražiuosius žiedlapius prieš naktį. Aguona daugiau niekada neliūdėjo

Gražvilė Šimkutė, 5c klasė

Milžino ašara

Gyveno kartą jaunas bernelis. Jo vardas buvo Jonas. Plaukai geltoni kaip auksas, nosis strazdanota, o žydros akys spindėjo iš toli. Gyveno jis mediniame name, vidury miško su mama. Viena dieną jo mama susirgo liga, kurią pagydyti galėjo tik vienaakio milžino, gyvenančio ant kalno, ašara. Nusprendė Jonas keliauti pas tą milžiną ir gauti jo ašarą. Pasiėmė bernelis ašotėlį pieno ir bandelę, susivyniojo į ryšulėlį ir iškeliavo. Ėjo ėjo ir pamatė senutėlį vyrą, sėdintį ant kelmo, apsikabinusį krepšį ir verkiantį.

- Ko verki? - klausia Jonas.

- Verkiu, nes turiu šeimai pinigų parnešti, bet išalkau, ištroškau, ir jėgų nebėra, - atsiduso senelis.

Ištraukė Jonas pieno, bandelę ir davė seneliui. Senelis pavalgė, atsigėrė, padėkojo Jonui ir tarė:

- Už tai, kad man padėjai, dovanuju tau stebuklingą lazda. Užsisėsi ant jos, tarsi: „ lazdele, nešk mane” ir ši nuneš tave, kur tik panorėsi.

Jonas padėkojo ir nuėjo. Ėjo ėjo ir priėjo kalną, ant kurio gyveno milžinas. Kalnas buvo status ir aukštas – niekaip neužkopsi. Jonas apsižergė lazda, tarė burtažodžius ir jau buvo kalno viršuje. Ant kalno jis pamatė vienaakį milžiną.

- Kaip tu drįsti kopti į mano kalną, menkas žmogau? - klausia milžinas.

- Užkopiau norėdamas tau parodyti labai įdomų daikčiuką, bet kad jį pamatytum, turi pasilenkti! - liepė Jonas.

Kai milžinas pasilenkė, Jonas tik bakst jam pirštu į akį. Milžinui iš skausmo ėmė riedėti ašaros. Jonas susirinko ašaras, užsisėdo ant lazdelės, ištarė burtažodžius ir atsirado namuose. Įbėgo jis į namus ir davė motinai ašarą. Motina užsitėpė ją ant veido ir iš karto pasveiko. Ir gyveno jie ilgai ir laimingai.

Nedas Šarmanauskas, 5c klasė

Prisistatymas

Kas aš tokia ir kuo vardu?

Ką mėgstu aš, kur gyvenu?

Jūs turit daug man klausimų -

Aš atsakyti jums skubu.

Emilija ir dar Mile

Mama mane vadina.

Nuo žodžio meilė,

O meilė mus augina.

Rudų akių, ilgų plaukų

Ir skambų juoką dalinu.

Visiems žmonėms - geriems, blogiems.

Kas leido teist juos mums visiems.

Dažnai svajoju, dažnai klajoju,

O kartais net ir uždainuoju.

Juk groti gitara skambia

Norėjau būdama maža.

Ką mėgstu? Gal ledus?

O gal riestainius cukrinius?

Juokauju - visa tai ne man...

Aš mėgstu vėją, lietų, greitį,
Audringą jūrą ir žvaigždes
stebėti.

Dar lėkti dviračiu greitai.

Gal nori? Prisijunk ir tu!

Klausimas

Aš nežinau, kas meilė ta?

Gal ji šalta, gal ji karšta?

Gal ji saldi, o gal sūri?

Kur ją sutikti tu gali?

Gal slepiasi už jūrų marių,

O gal čia pat, prie seno kelio?

Koks kvapas meilės, kas jį žino...

Gal tas, kuris ją jau pažino?

Į ką ta meilė panaši?

Kiek klausimų manoj galvoj?

Aš ją surasiu, bet rytoj...

Emilija Bubliauskaitė, 6a klasė

Kalti ledai

Plyšta, svaigsta man galva,

Kyla dar temperatūra,

Šaltis krečia, drebulys,

Ir nelemtas kosulys.

Gerklę skauda, tai blogai...

Aš žinau... kalti ledai!

Valgyt buvo taip skanu,

O dabar guliu, kenčiu.

Jų tiek daug, tokių gardžių

Juos išvardinti galiu:

Braškiniai ir su zefyru,

Su bananais, ir plombyras.

Pieniški su riešutais,

Oi, ir vaisiniai ledai.

Tiek privalgiau kaip besotė

Ir sergu, kvaila mergiotė.

MINIATIŪROS

Bangų keteros atsimuša į vėją. Putota, nerami jūra vis daužos į pakrančių uolas. Per audrą didžiausią vis šėlsta, vis pyksta, vis nenurimsta. Kas jai neduoda ramybės?

Jūra tyli, lygi tarsi stiklas. Tik mažytės bangelės kedena dangaus skliauto sparnus. Tokia nekalta, o juk dar vakar šioj ramioj platybėj šeliojo audra.

Vaiva Margelytė, 5d klasė

SIŪLOME APLANKYTI

Keliaukime po Žemaitiją

Šatrijos piliakalnis - arba dar vadinamas Luokės piliakalnis yra Telšių rajone, Luokės seniūnijoje, prie Pašatrijos kaimo. Piliakalnis įrengtas vienoje aukščiausių Žemaitijos kalvų (228,7 m). Nuo kalvos matyti ir kiti didesni kalnai – Medvėgalis, Girgždūtė, Moteraitis, Sprūdė, matosi Telšių katedros bokštai. Ant kalno pastatytas didelis medinis kryžius. Kalno apylinkės priklauso Šatrijos kraštovaizdžio draustiniui, kuris užima 813 ha.

Pagal archeologinius radinius Šatrijos piliakalnis datuojamas I tūkstantmečio antra puse – II tūkstantmečio pradžia. Kalvoje rasti archeologiniai radiniai: degintiniai kapai, laidojimo urnos, ašariniai puodeliai, dubeniuoti akmenys, gintaro ir stiklo papuošalai,

akmeniniai kirvukai. Kalvos viršuje XIV a. stovėjusi medinė pilis, o pašlaitėje žmonių gyventa dar nuo II a. pr. m. e. Čia galėjo būti vienas svarbiausių pagonių tikėjimo centrų, sunaikintų įvedus krikščionybę. Viduramžiais buvo net mėginta pervadinti kalvą šv. Juozapoto kalnu, bet šis pavadinimas neprigijo.

Šatrijos Raganos muziejus įkurtas **Židikuose**, Žemaitijos miestelyje, kur rašytoja Marija Pečkauskaitė-Šatrijos Ragana praleido 15 savo gyvenimo metų, mirė ir yra palaidota. Muziejuje veikia memorialinė ekspozicija, kurioje rodomi rašytojos asmeniniai daiktai, jos šeimos nuotraukos, dokumentai, pasakojantys apie rašytojos atminimo puoselėjimą Lietuvoje.

KALBĖKIME TAISYKLINGAI

Dabaigti – pabaigti,
smėliavas – smėlinis;
ružavas - rožinis, rausvas,
kramtoškė – kramtomoji guma,
baranka – riestainis,
papkė – segtuvas, aplankas,
tapkės – šliurės, šlepetės,
bulkutė - bandelė,
biškį – truputį,
kompas – kompiuteris,

bajeris – pokštas, juokas,
ofisas – įstaiga,
čipsai – traškučiai,
dasiprotėjau – supratau,
matieka – matematika,
šaibos – pinigai,
durnius – kvailys,
flešas – atmintukas,
klasiokas – klasės draugas,
kapišonas – gobtukas.

- Mama, man šiandien pasisekė mokykloje, - džiaugiasi sūnus- Kodėl?
- Mokytoja mane norėjo pastatyti į kampą, bet visi kampai jau buvo užimti...

Klasės auklėtoja skundžiasi tėvams:

- Žinote, jūsų sūnus visai nesimoko geografijos.
- Nieko baisaus. Su mūsų pajamomis daug neprivažinėsi...